

NAŠA »VEŠPA«

Edi Glavič

(Članek iz internega glasila ADRIA Classic)

Spomini

Spominjam se otroških let, ko smo se še bosí v poznih jesenskih dneh podili po koprskem mestnem jedru. Po Kidričevi ulici se je iz smeri avtobusne postaje približeval, nam otrokom, neznan zvok. Zdelo se nam je, kot bi se približevala sosedova barka, ki je bila v tistih časih ena redkih na motorni pogon. Umaknili smo se na pločnik in čakali.

Izza vogala se je prikazal motor, pravzaprav nekaj podobnega, saj se na motorju jaha, tu pa je voznik sedel, kot da je na stolu. Motorist se mi je zdel nekam znan, vendar sta mi čudna kapa in očala skrivala obraz, nenavadna halja pa oblačila. Ustavil se je tik ob vhodu v naš »porton«. Ugasnil je peketajoči motor, postavil ta čudež na stojalo, za katerega sem kasneje izvedel, da se imenuje kavalet, ter si snel očala in kapo. Moje oči so zažarele, v vozniku sem spoznal očeta. Vedel sem, da bo v prihodnjih dneh oče iz Italije pripeljal »vešpo«, tako je imenoval motor, ki si ga je že nekaj mesecev ogledoval, vendar nisem pričakoval, da bo to tako kmalu. Oče me je gledal in

pričakoval, da bom stekel k njemu ali stopil na vozilo. Toda stal sem nepremično kar nekaj časa. Samo oči so mi švigale od prednje luči do zadnjega sedeža in nazaj. Moje prve besede so bile »naša vešpa«.

Ta dan, kot tudi veliko drugih, ki smo jih preživeli z našim prvim družinskim vozilom, so se mi globoko vtisnili v spomin. Vespa je v naslednjem letu, dveh dobila bočno prikolico, ki jo je oče sam izdelal in je omogočala, da se je naša mala štiri članska družina skupaj peljala na obiske k sorodnikom in še kam.

Sedanjest

Otroški spomini o Vespi so se nadaljevanju moje življenjske poti umaknili obdobju učenja in študija, nato ustvarjanju družine in skrbi na ureditev doma. V ospredje so se vrnili v preteklih letih, ko sem že postal član našega društva starodobnikov, ADRIA Classic. K temu je pripomogel tudi neumorni agitator in delavni član društva in prijatelj Karleto, kateremu se moram ob tej priložnosti zahvaliti za trud pri nabavi in

nadaljnem restavriranju Vespe, ki jo vidite na sliki.

Vespo mi je v takem stanju odstopil naš član g. Ivan Grdina, v juliju 2001, za kar se mu javno zahvaljujem.

Po temeljitnem pranju se je pričela identifikacija tipa in zbiranje literature. Po večmesečnem iskanju sem ugotovil, da gre za skuter Piaggio model Vespa 125 iz leta 1952, modelno leto 1953. Med tem je potekalo razstavljanje vseh delov do zadnjega vijaka.

Vsi karoserijski deli so bili peskani in nato dani v kleparske roke. Potrebna je bila zamenjava nekaterih načetih kovinskih delov, nakup nove prednje in zadnje luči, raz kromanje, poliranje in nato ponovno kromiranje vseh »bleščečih« delov. Motor je bil v celoti odprt in ponovno sestavljen z novimi ležaji, da je tako zadihal svež zrak.

Karoserijski deli so bili sklepani, kitani in nato lakirani v originalni niansi barve iz tistih časov. Na sejnih v Italiji sta bili nabavljeni tudi prevleki za prednji in zadnji sedež ter še veliko večjih in manjših delov, ki bi z naštevanjem utrujali bralke nežnejšega spola. Istočasno pa bi lahko razkrivali potrošeni denar, kar pa za dobro počutje moje boljše polovice ni ravno priporočljivo.

V velikem obsegu mi je pri omenjenih fazah dela, včasih kot v pravih avanturah (boj z rojem os pri prevzemu Vespe v zaselku Miših, razkrivanje skrivnosti italijanske tehnologije pri demontaži, ...) pomagal neutrudni Karleto. Z njegovo pomočjo, nasveti in spodbudami kot so »to je, to je, to je, še malo pa gremo na vožnjo«, se je pričela v januarju 2002 sestava delov.

10. februarja je bila Vespa sestavljena do take mere, da sem naredil prvo vožnjo po ulici. Sledila je finalizacija elektrike, okraskov, napis Vespa, ... Delo je bilo končano v marcu mesecu leta 2003.

Sedaj Vespa zgleda tako:

Prihodnost

Vespa bo dobila družbo, v delavnici čaka na restavriranje bočna prikolica. Tako bodo spomini v celoti postali realnost in nogice, ki so nekoč tekle bose po ulici so postale bistveno večje in bolj dlakave.

Sedaj Vespa zgleda tako